

Sygn. akt VI Ka 115/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SR del. do SO Daniel Strzelecki (spr .)

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2015r.

sprawy M.H.

oskarżonego z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 23 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 358/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. H. w pkt I części dyspozytywnej w ten sposób, że z opisu czynu z dnia 28 sierpnia 2012r. eliminuje groźbę w stosunku do pokrzywdzonej M. K.,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. P.kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 115/15

UZASADNIENIE

M. H. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 28 sierpnia 2012r. w J., woj. (...), groził T. H. i M. K. pobiciem i zabiciem, co wzbudziło u pokrzywdzonych uzasadnią obawę spełnienia, przy czym przestępstwa dokonał będąc uprzednio skazany za przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 października 2009r. sygn. akt VII K 1531/07 za czyny z art. 226§1 k.k., art. 224§2 k.k., art. 190§1 k.k., na podstawie którego wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 września 2007r. do 19 września 2007r. i od 22 lutego 2010r. do 17 września 2010r., tj. o czyn z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

2. w dniu 29 sierpnia 2012r. w J., woj. (...), groził T. H. pobiciem i zabiciem, co wzbudziło u pokrzywdzonego uzasadnią obawę spełnienia, przy czym przestępstwa dokonał będąc uprzednio skazany za przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 października 2009r. sygn. akt VII K 1531/07 za czyny z art. 226§1 k.k., art. 224§2 k.k., art. 190§1 k.k., na podstawie którego wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 września 2007r. do 19 września 2007r. i od 22 lutego 2010r. do 17 września 2010r., tj. o czyn z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

3. w dniu 15 września 2012r. w J., woj. (...), groził T. H. pobiciem i zabiciem, co wzbudziło u pokrzywdzonego uzasadnią obawę spełnienia, przy czym przestępstwa dokonał będąc uprzednio skazany za przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 października 2009r. sygn. akt VII K 1531/07 za czyny z art. 226§1 k.k., art. 224§2 k.k., art. 190§1 k.k., na podstawie którego wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 września 2007r. do 19 września 2007r. i od 22 lutego 2010r. do 17 września 2010r., tj. o czyn z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

4. w dniu 22 września 2012r. w J., woj. (...), groził T. H. pobiciem i zabiciem, co wzbudziło u pokrzywdzonego uzasadnią obawę spełnienia, przy czym przestępstwa dokonał będąc uprzednio skazany za przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 października 2009r. sygn. akt VII K 1531/07 za czyny z art. 226§1 k.k., art. 224§2 k.k., art. 190§1 k.k., na podstawie którego wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 września 2007r. do 19 września 2007r. i od 22 lutego 2010r. do 17 września 2010r., tj. o czyn z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

5. w dniu 27 października 2012r. w J., woj. (...), groził T. H. pobiciem i zabiciem, co wzbudziło u pokrzywdzonego uzasadnią obawę spełnienia oraz pobił pokrzywdzonego bijąc rękoma i kopiąc po głowie i całym ciele powodując obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z otarciem naskórka nosa, które naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres poniżej dni 7, przy czym przestępstwa dokonał będąc uprzednio skazany za przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 października 2009r. sygn. akt VII K 1531/07 za czyny z art. 226§1 k.k., art. 224§2 k.k., art. 190§1 k.k., na podstawie którego wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 września 2007r. do 19 września 2007r. i od 22 lutego 2010r. do 17 września 2010r., tj. o czyn z art. 190§1 k.k. i art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

6. w dniu 2 grudnia 2012r. w J., woj. (...), groził M. K. pobiciem i zabiciem, co wzbudziło u pokrzywdzonej uzasadnią obawę spełnienia, przy czym przestępstwa dokonał będąc uprzednio skazany za przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 października 2009r. sygn. akt VII K 1531/07 za czyny z art. 226§1 k.k., art. 224§2 k.k., art. 190§1 k.k., na podstawie którego wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 września 2007r. do 19 września 2007r. i od 22 lutego 2010r. do 17 września 2010r., tj. o czyn z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

7. w dniu 6 grudnia 2012r. w J., woj. (...), groził T. H. pobiciem i zabiciem, co wzbudziło u pokrzywdzonego uzasadnią obawę spełnienia, przy czym przestępstwa dokonał będąc uprzednio skazany za przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 października 2009r. sygn. akt VII K 1531/07 za czyny z art. 226§1 k.k., art. 224§2 k.k., art. 190§1 k.k., na podstawie którego wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 września 2007r. do 19 września 2007r. i od 22 lutego 2010r. do 17 września 2010r., tj. o czyn z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2014r. w sprawie sygn. akt II K 358/13 Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze:

1. uznał oskarżonego M. H. winnym tego, że:

- w dniu 28 sierpnia 2012r. w J., woj. (...), groził T. H. i M. K. pobiciem i zabiciem, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 października 2009r. w sprawie sygn. akt VII K

1531/07 za występki z art. 226§1 k.k., z art. 224§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 190§1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, którym wymierzono karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 17 września 2007r. do dnia 19 września 2007r. i od dnia 22 lutego 2010r. do dnia 17 września 2010r., tj. występku z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

- w dniu 29 sierpnia 2012r. w J., woj. (...), groził T. H. pobiciem i zabiciem, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 października 2009r. w sprawie sygn. akt VII K 1531/07 za występki z art. 226§1 k.k., z art. 224§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 190§1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, którym wymierzono karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 17 września 2007r. do dnia 19 września 2007r. i od dnia 22 lutego 2010r. do dnia 17 września 2010r., tj. występku z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

- w dniu 15 września 2012r. w J., woj. (...), groził T. H. pobiciem i zabiciem, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 października 2009r. w sprawie sygn. akt VII K 1531/07 za występki z art. 226§1 k.k., z art. 224§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 190§1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, którym wymierzono karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 17 września 2007r. do dnia 19 września 2007r. i od dnia 22 lutego 2010r. do dnia 17 września 2010r., tj. występku z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

- w dniu 22 września 2012r. w J., woj. (...), groził T. H. pobiciem i zabiciem, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 października 2009r. w sprawie sygn. akt VII K 1531/07 za występki z art. 226§1 k.k., z art. 224§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 190§1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, którym wymierzono karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 17 września 2007r. do dnia 19 września 2007r. i od dnia 22 lutego 2010r. do dnia 17 września 2010r., tj. występku z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

- w dniu 2 grudnia 2012r. w J., woj. (...), groził M. K. pobiciem i zabiciem, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 października 2009r. w sprawie sygn. akt VII K 1531/07 za występki z art. 226§1 k.k., z art. 224§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 190§1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, którym wymierzono karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 17 września 2007r. do dnia 19 września 2007r. i od dnia 22 lutego 2010r. do dnia 17 września 2010r., tj. występku z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

- w dniu 6 grudnia 2012r. w J., woj. (...), groził T. H. pobiciem i zabiciem, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 października 2009r. w sprawie sygn. akt VII K 1531/07 za występki z art. 226§1 k.k., z art. 224§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 190§1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, którym wymierzono karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 17 września 2007r. do dnia 19 września 2007r. i od dnia 22 lutego 2010r. do dnia 17 września 2010r., tj. występku z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

przyjmując, że oskarżony działał w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu w rozumieniu art. 91§1 k.k. i za to na podstawie art. 190§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności;

2. uznał oskarżonego M.H. winnym tego, że w dniu 27 października 2012r. w J., woj. (...), groził T. H. pobiciem i zabiciem, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, a nadto bił pokrzywdzonego T. H. rękoma, kopał po głowie i całym ciele, czym spowodował u w/w obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z otarciem naskórka nosa, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego

T. H. na okres poniżej dni 7, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 października 2009r. w sprawie sygn. akt VII K 1531/07 za występki z art. 226§1 k.k., z art. 224§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 190§1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, którym wymierzono karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 17 września 2007r. do dnia 19 września 2007r. i od dnia 22 lutego 2010r. do dnia 17 września 2010r., tj. występku z art. 190§1 k.k. i art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 190§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 91§2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego M. H. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 69§1 k.k. i art. 70§1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. H. kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat;

5. na podstawie art. 73§1 k.k. oddał oskarżonego M.H.w okresie próby pod dozór kuratora;

6. na podstawie art. 41a§1 i 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. H. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych T. H. i M. K. na odległość nie mniejszą niż 50 metrów na okres 4 lat;

7. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. P. kwotę 1.452zł plus 333,96zł VAT tytułem zwrotu kosztów udzielonej obrony z urzędu;

8. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonego M. H. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Od tego wyroku apelację wywiodła obrońca oskarżonego w osobie adw.I. P. i powołując się na art. 444 k.p.k., art. 425§1 i 2 k.p.k. oraz art. 447§1 k.p.k. zaskarżyła ten wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Na podstawie art. 427§2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2, 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, iż M. H. dopuścił się popełnienia przestępstw opisanych w akcie oskarżenia podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności zeznania świadków K. S., Ł. K., M. S., A. A., I. Z., W. P. oraz dokumentacja policyjna odnośnie interwencji w mieszkaniu stron nie daje podstaw do przyjęcia winy oskarżonego;

2. obrazę przepisów postępowania, a w szczególności art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającego na przyjęciu winy i sprawstwa oskarżonego M.H. w znacznej mierze w oparciu o zeznania pokrzywdzonego T. H. i M. K., w sytuacji gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż zeznania te są sprzeczne z tym materiałem oraz odnośnie pokrzywdzonego T. H. występują uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości jego zeznań wynikające z opinii biegłej psycholog M. G.;

3. obrazę prawa materialnego, a to art. 190§1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy nie zostało wypełnione znamię tego występku polegające na wzbudzeniu u pokrzywdzonych – T. H. i M. K. obawy spełnienia groźby.

Stawiając powyższe zarzuty adw. I.P. wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego M. H. przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów,

ewentualnie,

2. uchylene wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania,

3. zasądzenie na rzecz adw. I.P.od Skarbu Państwa kosztów udzielonej obrony z urzędu przed Sądem II instancji, nieopłaconych w części ani w całości, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego adw. I. P.okazała się nietrafna, jednak wywołała ona ten skutek, że zainicjowała postępowanie odwoławcze, co umożliwiło zreformowanie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim utrzymanie go w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe (art. 440 k.p.k.).

Przystępując do rozpoznania wniesionego środka odwoławczego i dla uporządkowania rozważań, wskazania wymagało, że w pierwszej kolejności przeanalizowane zostały sformułowane przez obrońcę oskarżonego zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji prawa procesowego. Chociaż skarżąca zakwestionowała ustalenia faktyczne przyjęte przez Sąd meriti za podstawę zaskarżonego wyroku, to jednak nie przedstawiła przekonywających argumentów, które świadczyłyby o tym, że przeprowadzona przez ten Sąd ocena dowodów była wadliwa. Sąd Rejonowy wszechstronnie bowiem ocenił zgromadzone dowody i poprawnie ustalił okoliczności, w jakich M.H. przedsięwziął przypisane mu inkryminowane aktywności. Temu przekonaniu Sąd I instancji dał ponadto jednoznaczny wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Zdaniem Sądu ad quem przeprowadzona przez Sąd meriti ocena dowodów była swobodna, jako że uwzględniała zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena ta korzystała zatem z ochrony wyartykułowanej w treści art. 7 k.p.k., wszak została poprzedzona prawidłowym ujawnieniem dowodów na rozprawie głównej, rozważeniem wszelkich okoliczności niniejszej sprawy, a przy tym, co już podniesiono, wnioskowanie Sądu Rejonowego czyniło zadość nakazom wyartykułowanym w treści art. 7 k.p.k. – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2008r. w sprawie sygn. akt IV K 149/08, OSNKW 2008/1/1419.

Sąd Odwoławczy w całości zatem podzielił argumentację Sądu I instancji, który wyjaśnienia M. H., gdy stanowczo zaprzeczał, jakoby dopuścił się popełnienia przypisanych mu przestępstw, ocenił jako niewiarygodne, natomiast walor wiarygodności przyznał zeznaniom złożonym przez T. H., M. K., A. H. (1), T. S. (1), G. B., A. H. (2), P. Ś. i A. A.. Nie ponawiając zatem oceny wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań wskazanych świadków, jako że tego rodzaju analiza stanowi domenę Sądu meriti, wskazania wymagało to, że weryfikacja tych dowodów przeprowadzona przez ten Sąd odpowiadała wymogom prawa procesowego opisanym w art. 7 k.p.k. i z tego powodu, jako ocena swobodna, korzystała z ochrony tego unormowania.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w pisemnych motywach wyroku dokonując oceny wyjaśnień M. H.przekonywająco zwrócił uwagę na szereg okoliczności, które dobitnie świadczyły o jego zawinieniu i sprawstwie. Wskazał przecież, że oskarżony nie kwestionował tego, że pomiędzy nim a pokrzywdzonymi istniał w okresie realizowania przypisanych mu czynów zabronionych zadawniony konflikt na tle „(...) wspólnego zamieszkiwania w mieszkaniu położonym w J. przy ul. (...) oraz iż na tle tego konfliktu dochodziło pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym do nieporozumień, a także, iż w związku z tymi nieporozumieniami mają miejsce interwencje policji”. Zwrócił wreszcie Sąd I instancji uwagę na to, że na temat tego konfliktu pomiędzy M. H., a T. H. oraz M. K. wypowiedzieli się liczni przesłuchani w sprawie świadkowie w osobach nie tylko pokrzywdzonych, lecz także w osobach T. S. (1), G. B., P. A., A. H. (1), A. H. (2), A. A., T. S. (2), wywiódł ponadto, że owy konflikt obrazowała treść szeregu zgromadzonych dokumentów. Dostrzegł Sąd meriti wreszcie to, że M. H. wprost przyznał, że w dniu 27 października 2012r. doszło pomiędzy nim a T. H. do fizycznej konfrontacji, przy czym w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jednoznacznie zastrzegł, że fakt zaistnienia takiego zdarzenia i jego przebieg, który był zgodny z relacją tego ostatniego, znajdował potwierdzenie w zeznaniach M. K., A. H. (2) oraz T. B., w treści datowanej na 27 października 2012r. kary informacyjnej z Oddziału Ratunkowego Wojewódzkiego Centrum (...), jak również we wniosku biegłego sądowego L. K., który to stwierdził, że obrażenia ciała pokrzywdzonego mogły powstać w okolicznościach i czasie przez niego podawanych.

Chociaż apelująca wskazała w wywiedzionym środku odwoławczym, że wobec T. H. występowały uzasadnione wątpliwości, co do wiarygodności jego zeznań wynikające z opinii biegłej psycholog M. G., tym niemniej w uzasadnieniu poprzestała na zaprezentowaniu wniosku biegłej nie poddając go żadnej analizie. Tymczasem

Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia /k. 7-8 uzasadnienia/ nie tylko odniósł się do wniosku zaprezentowanego przez biegłą psycholog uznając ją za wiarygodną, lecz w szerokich rozważaniach skonfrontował relacje złożone przez tego pokrzywdzonego z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami /k. 8-11 uzasadnienia/. Właśnie owo porównanie zeznań T. H. z relacjami, z jednej strony, M. K., T. S. (1), M. H., G. B., P. A., A. H. (1), A. H. (2), A. A., a z drugiej strony, z relacjami W. P., I. Z., doprowadziło Sąd meriti do trafnych wniosków.

Sąd I instancji wyciągnął z oceny zgromadzonych w sprawie dowodów prawidłowe wnioski, jako że wywiódł, że w datach popełnienia przypisanych M. H. czynów zabronionych każdorazowo formułował on pod adresem T. H. lub M. K. groźby pobicia oraz zabicia. Chociaż z wymienionych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia dowodów jednoznacznie wynikało, że pomiędzy braćmi H. w okresie objętym zarzutami notorycznie dochodziło do awantur, to Sąd meriti wskazał spójnie, że większość przesłuchanych w sprawie świadków była osobiście zaangażowana w konflikt domowy, który był przedmiotem niniejszego postępowania, przez co ich zeznania podlegały szczególnie wnikliwej ocenie. Tym niemniej Sąd ten pominął to, że bezpośrednia świadka tych konfliktów, która była jednoznacznie negatywnie ustosunkowana do pokrzywdzonego, zaś o oskarżonym wypowiadała się pozytywnie, a to I. Z., podkreśliła, że „(...) szczególnie w lecie, kiedy są otwarte okna, to tego typu odzywki, jak groźenie pobiciem i zabicem, są tam na porządku dziennym i to do każdego”. Świadek ta potwierdziła zatem jednoznacznie, że słyszała, iż oskarżony formułował wobec pokrzywdzonego groźby karalne.

Chociaż apelująca przeciwstawiła przeprowadzonej przez Sąd I instancji ocenie dowodów zeznania Ł. K., M. S., A. A., I. Z., W. P. oraz K. S., to jednak pominęła najwyraźniej, że relacje tych świadków zostały przeanalizowane w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Odnosząc się do zeznań M. S. i Ł. K. Sąd Rejonowy podał przecieź, że wprawdzie w sprawie zgłoszeń T. H. dotyczących agresywnego wobec niego zachowania M. H. pierwsi dwoje świadkowie interweniowali w dniu 2 grudnia 2012r. w mieszkaniu przy ul. (...) w J., jak i że K. S. taką interwencję przeprowadził również w dniu 9 grudnia 2012r. Tym niemniej Sąd ten podał zasadnie, że ci funkcjonariusze policji nie zapamiętali szczegółów tych interwencji, zaś fakt, że w sporządzonej przez M. S. z pierwszej chronologicznie czynności służbowej notatce urzędowej nie odnotowała ona tego, że T. H. zgłosił fakt formułowania wobec niego przez M. H. gróźb karalnych, wyłumał logicznie tym, że zgłoszeniu tej interwencji opisanym w policyjnym raporcie odnotowano, że zgłaszający poinformował jednak o tym, że jego brat wszczął awanturę i mu groził. W odniesieniu natomiast do interwencji przeprowadzonej przez K. S. w dniu 9 grudnia 2012r. Sąd meriti zasadnie wskazał, że sporządził on wówczas tzw. niebieską kartę uznając, że M. H. dopuścił się wobec T. H. przemocy. Nie można też tracić z pola widzenia tego, że złożona w niniejszym procesie relacja K. S. nie miała istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem świadek ten jedynie ogólnikowo wskazał, że pomiędzy M. H. a T. H. dochodziło do licznych awantur.

Sąd meriti oceniając natomiast zeznania I. Z. oraz W. P. spójnie wskazał, że nie mogły one zostać apriorycznie potraktowane jako wiarygodne, a to z uwagi na fakt, że osoby te były od wielu lat poważnie skonfliktowane z T. H., skutkiem czego w sprawie zaistniałych pomiędzy nimi konfliktów toczyły się liczne postępowania karne. Kwestionując przeprowadzoną w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ocenę zeznań I. Z. oraz W. P. zasadnie obrońca oskarżonego wskazała natomiast, że z relacji tych świadków wynikało jednoznacznie, że awantury domowe, do których dochodziło pomiędzy M. H. a T. H. wszczynane były także przez tego ostatniego. O słuszności zapatrywania, zgodnie z którym część tych awantur rzeczywiście prowokowana była przez pokrzywdzonego świadczyły ponadto dobitnie złożone w toku postępowania jurysdykcyjnego zeznania T. S. (1) i A. A..

Ogół tych spostrzeżeń doprowadził Sąd Rejonowy do zasadnej konstatacji, że M. H. podczas wszystkich zdarzeń, które stanowiły przedmiot niniejszego postępowania, formułował wobec T. H. lub M. K. groźby karalne i że w dniu 27 października 2012r. oskarżony zastosował wobec swojego brata przemoc doprowadzając do powstania u niego tzw. lekkich obrażeń ciała opisanych w art. 157§2 k.k. Aby dopełnić to wniosku wskazać należało, że fakt formułowania przez dwie osoby gróźb karalnych wobec siebie nawzajem, nie wyłącza bezprawności zachowań obu tych podmiotów. Przy realizowaniu ustawowych znamion występku z art. 190§1 k.k. nie musi bowiem wystąpić przewaga jednego z przeciwników nad drugim, co sprawia, że orzecznictwo i poglądy doktryny odnoszące się do przewagi osoby znęcającej się nad znęcaną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2003r., IV KKN 312/99, LEX nr 77436; A. Marek, Kodeks karny. Komentarz. LEX, 2010, teza 3 do art. 207) nie znajdują zastosowania przy wykładaniu przesłanek

wskazanego unormowania. Innymi słowy, fakt, że w trakcie licznych awantur, do których dochodziło pomiędzy M.H.a T. H., obie te osoby wzajemnie formułowały wobec siebie groźby karalne, jak i fakt, że część z tych awantur była prowokowana przez oskarżonego, a część przez pokrzywdzonego, nie miały znaczenia dla prawokarnej relewantności czynów zabronionych przypisanych oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem.

Nie był również trafny sformułowany w środku odwoławczym zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 190§1 k.k. Skoro bowiem pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi dochodziło na przestrzeni wielu lat do licznych awantur, w trakcie których pierwszy z nich formułował wobec oponentów groźby ich pobicia i zabicia, a ponadto M. H. niejednokrotnie stosował wobec T. H. przemoc fizyczną, czy wreszcie podejmował próbę jego uderzenia pałką, staranowania go samochodem, ewentualnie polewał go rozpuszczalnikiem i następnie rzucał w jego kierunku żarzącym się niedopalkiem papierosowym, to jako oczywisty jawił się fakt, że u T. H. i M. K. powstały subiektywne odczucia obawy i w ocenie obiektywnej były one uzasadnione – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2002r., IV KKN 508/99, LEX nr 75496. O ile obrońca oskarżonego lansowała tezę, że T. H. nie bał się formułowanych pod jego adresem przez M. H. gróźb karalnych, skoro niejednokrotnie to on wszczynał awantury domowe i podczas pobytów za granicą nie zabezpieczył swej rodziny przed tym ostatnim, tym niemniej nie uwzględniła ona tych zaprezentowanych już argumentów. Trudno również Sądowi ad quem dostrzec, w jaki sposób pokrzywdzony podczas swoich nieobecności w miejscu zamieszkania miał zabezpieczyć rodzinę przed agresywnymi zachowaniami oskarżonego. Przez fakt wspólnego zamieszkania uczestników tego konfliktu w jednym lokalu mieszkalnym, a przez to konieczność współkorzystania z pomieszczeń wspólnych, niebezpieczeństwa ich kontaktu nie dało się realnie uniknąć.

Wywiedziona przez adw. I. P. apelacja, która zwrócona była przeciwko całości wyroku, obligowała Sąd II instancji do oceny zasadności środka odwoławczego także w części dotyczącej orzeczenia o karze. Skoro jednak rozstrzygnięcia co do kary i środków probacyjnych, oraz środka karnego Sądu I instancji nie były rażąco niewspółmiernie, to nie istniała potrzeba reformowania zaskarżonego orzeczenia w analizowanym zakresie. Orzeczone bowiem przez ten Sąd środki oddziaływania penalnego były sprawiedliwe i nie wykraczały poza potrzebę związaną z reakcją adekwatną. Wymierzając M. H. karę i środki probacyjne, oraz środek karny, Sąd meriti uwzględnił wszelkie dyrektywy, które zostały wyartykułowane w art. 53 k.k. W pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia przeanalizowano bowiem i prawidłowo wyeksponowano wszystkie istotne okoliczności wpływające na wymiar kar jednostkowych, wymiar kary łącznej pozbawienia wolności, jak i wymiar orzeczonych środków - probacyjnych i karnego, dlatego nie zachodziła podstawa ponownego przytaczania odnoszącej się do tych zagadnień argumentacji Sądu Rejonowego. Wymierzone oskarżonemu kary i środki probacyjne, oraz karny były sprawiedliwe i współmierne.

Sąd II instancji nie stwierdził ponadto, aby zaskarżony wyrok dotknięty był uchybieniami procesowymi wskazanymi w art. 439 k.p.k. Na takie też uchybienia nie wskazywała apelująca

Zaskarżony wyrok nie mógł się natomiast ostać w zakresie, w jakim w jego pkt. I części dyspozytywnej przypisano M. H. groźbę w dniu 28 sierpnia 2012r. M. K.. Zarówno bowiem z pisemnego zawiadomienia T. H. z dnia 21 września 2012r. /k. 1/, jak również z takiego dokumentu sporządzonego przez G. B. w dniu 30 października 2012r. /k. 24/, a wreszcie z ze złożonych przez nich zeznań wynikało niezbicie, że w zdarzeniu w dniu 28 sierpnia 2012r. M. K. w ogóle nie uczestniczyła. Z dowodów tych, jak również z zeznań A. A. zasadnie Sąd I instancji wywiódł natomiast, że około godziny 16:30 tego dnia M. H. formułował groźby karalne wobec T. H., który przebywał wówczas w towarzystwie kolegów w osobach G. B. i A. A..

Z tego właśnie powodu Sąd ad quem działając w oparciu o treść art. 440 k.p.k. wyeliminował z opisu czynu datowanego na 28 sierpnia 2012r., a zawartego w pkt. I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku groźbę karalną w stosunku do pokrzywdzonej M. K., zaś w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Z uwagi na fakt, że M.H. nie miał stałego zatrudnienia, nie dysponował również wartościowym majątkiem, to Sąd Odwoławczy działając na podstawie art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Stosownie zaś do brzmienia art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze w zw. z §14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata I.P. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu kwotę 516,60zł w tym 96,60zł tytułem podatku od towarów i usług.